

videam, quomodo immediatè possit dici, quid essentia ex natura rei non sit Paternitas: quamvis de aliquo identificato cum essentia possit dici, quid non sit Paternitas, scilicet de Filiatione, quæ tamen est realiter distincta à Paternitate: unde etiam videtur posse negari minor.

786. Ob. 3. Capacitas ad verificanda prædicta contradictria, seu distinctio virtualis, datur à parte rei: ergo est aliqua distinctio obiectiva, seu antecedens operationem intellectus: non autem realis: ergo formalis ex natura rei. Confir. Distinctio Scotica nihil est aliud, quam capacitas ad contradictria, antecedens operationem intellectus: sed hanc nos admittimus: ergo. Ref. retorq. argum. Etiam capacitas obiecti, ad recipiendas denominations diversas à conceptibus diversis, datur à parte rei, quin sit distinctio ipsius obiecti à parte rei: & si aliqua esset, cum capacitas detur realiter, esset distinctio realis. In forma neg. conseq. quia non est distinctio obiectiva, sed tantum virtualis; quamvis realiter, sive à parte rei existens. Ad confir. neg. maj. Juxta Scottas datur vera aliqua distinctio, antecedens operationem intellectus, quæ est causa illius capacitatibus contradictronum. Sic etiam in creatis distinctio realis non est formaliter capacitas verificandi contradictria: sed est cœla, seu radix hujus capacitatibus. vide Ulloa in log. mai. disp. 1. c. 2. n. 33.

787. Ob. 4. In DEO non datur tantum una perfectio, sed plures: non plures realiter: ergo plures formaliter ex natura rei. prob. mai. In DEO non tantum datur sapientia, aut tantum justitia &c. sed sapientia, & justitia &c. ergo. Confir. S. August. 1. 6. de Trin. c. 5. fuitur dicere (quamvis ibi non inveniatur) Non eo Pater, quo DEUS, neque eo DEUS, quo Pater. S. Damascenus de fide l. 1. c. 4. ait, sapiens, iustum &c. non esse naturam DEI, sed circa naturam: ergo distinguuntur illa factum formaliter ex natura rei. Ref. neg. conseq. Illæ perfections sunt tantum pure formaliter, seu per conceptum nostrum distincta, ad prob. conc. ant. neg. conf. non quidem datur tantum sapientia, i.e. perfectio, tantum habens formalitatem sapientia: sed tamen perfectio, quæ in DEO datur, est realiter tantum una: attamen complectitur in ea res ipsa omnes formalitates omnium perfectionum DEO possibilium, sine illa distinctione plus quam pure formaliter. Ad confirm. nego consequtiam. S. Damascenus tantum adstrui distinctionem pure formaliter, S. Augustinus ad summum virtualem. vide Ulloa in log. maj. disp. 1. c. 2. n. 36.

788. Ob. 5. contra 3. conclusionem. Si verificantur prædicta contradictria de essentia, & Personis, tunc debet aliquid verè negari de essentia, quod verè affirmatur de Personis, & vicissim: sed hoc non potest dici: ergo, prob. mi. Quod verè affirmatur de Persona, & verè negatur de essentia, debet esse realiter distinctum ab ista: sed nullum prædicatum in Divinis potest esse realiter distinctum ab essentia: ergo, mi. prob. Nihil est in DEO, quod non sit realiter DEUS ex n. 58, ergo nullum prædicatum Divinum potest esse realiter distinctum ab essentia: Confir. Si Pater est realiter generans, & oppositus Filio: natura autem realiter non est gene-

rans, nec opposita Filio, debent prædicta generans, & oppositi esse realiter distincta à natura: ergo hac prædicta non erunt DEUS.

Responseri potest 1. infistendo principiis Ulloa, neg. ma. nam tantum de Personâ, non autem de essentia debet aliquid negari; quia, si prædicta sint verè contradictoria, non negare aliquid de essentia, e. g. non negatur Pater, aut Filius. Quando verè negatur aliquid de essentia, tunc prædicta non sunt sine contradictione; sed tantum conditionate, e. g. esse generans, non esse generans: esse oppositum, non esse oppositum, ut explicitum n. 777, nam etiam hic negatur tantum oppitio essentia, non Paternitas; nam oppositio Paternitas est realiter identificata essentia, ad prob. mi. omittit totus syllogismus, & negatur suppositum, quod prædicatum generans generatione essentie, vel oppositi oppositione essentie detur in Divinis, ad prob. mi. secunda, iterum omittitur totum. Ad confir. dist. antec. si ista prædicta sint absolute contradictria, conc. ant. sinon sint. neg. antec. & conseq.

Responseri potest 2. dist. maj. si verificantur contradictria, debet negari aliquid de essentia tantum in concreto, om. ma. debet negari etiam in abstracta metaphysico, neg. ma. & dist. sic mi. neg. conseq. ad prob. mi. disting. ma. quod vere negatur de essentia tam in concreto, quam in abstracto, debet esse distinctum. conc. mai. quod tantum negatur in concreto, neg. ma. & conc. mi. neg. conseq. ad prob. mi. 2dæ concedo rorū; quia non est contrarios. Ad confir. dist. ant. si natura non est generans &c. nec est generatio in abstracto, om. antec. si taliter est generatio in abstracto, neg. antec. & conseq. Explicatio responsionis petenda est ex n. 764.

Ne quis autem putet, hanc respondemus esse inutilitatem, Ulloa in log. mag. disp. 1. c. 2. n. 77. ait, à plerisque negari, vel certè distinguuntur inter propositionem: Omne, quod verè negatur de altero, existente in rebus, distinguuntur realiter ab illo altero. Videatur etiam coincidere cum his P. Junius apud Ulloam in log. mai. disp. 1. c. 1. n. 17. ubi distinguuntur inter identitatem prædicativam, & identitatem entitativam: atque, entitativum stare in eo, quod duo conceptus obiectivi dicant easdem entitatis, quamvis de se invicem prædicari nequeant; nam si prædicari possint, ait, dari etiam identitatem prædicativam. Quare etiam ad taliter negationem videtur sufficere distinctio virtualis.

789. Dices. Si aliqui potest prædicari de essentia substantiæ, vel in abstracto, non autem concretive, ex ipso debet concretum aliquid involvere, quod in essentia non datur: sed illud debet realiter ab essentia distinguuntur: ergo debet juxta nos adhuc admitti prædicatum aliquod in Divinis, quod realiter distinguuntur ab essentia. Ref. 1. om. ma. neg. mi. Non debet distinguiri ab essentia prædicatum, quod realiter datur in Divinis; sed tantum debet esse forma concreti, requisita ad denominandam essentiam e. g. generantem: hæc autem non datur in Divinis; nam ad denominandam essentiam generantem non sufficit generatio quæcumque activa; hæc enim propositio: Essentia est generans: ex communis acceptione Conciliorum, & ex di-

n. 777. & 778. significat, quod essentia sit generans, generatione recipiente ipsam essentiam, tanquam principium ut quod: quæ generatio est Chimærica, & nullatenus datur in Divinis: deficient ergo forma deficit concretum.

790. Responseri etiam potest 2. cumaliis, & quidem in ordine ad hanc objectionem circa essentiam, & Personalites bene, quamvis fors alii casibus de terminacionibus contingentibus aliquanto difficulter applicetur responsio: responderi, inquam, potest, ad hoc, ut concretum possit prædicari, vel dare suam denominationem, requiri formam denominanam, unionem formæ, & simul capacitatem subjecti ad eam denominationem: & quacunque ex his deficiente, deficiere denominationem, seu concretum non possit prædicari.

Sic, licet color uniretur Angelo, non posset hic dicti coloratus; quia, licet haberet formam, & unionem ipsius, tamen non habet capacitem ad eam denominationem, quæ stat in materialitate: sic etiam, licet Christo Domino unita sit gratia sanctificans ejusdem speciei cum nostra, quæ est forma denominata Filium adoptivum, tamen Christus Dominus, neque ut homo, possit dici Filius adoptivus, ut habeat Concilium Francofurtense sub Adriano Papa; quia scilicet deficit Christo capacitas ad hanc denominationem, nempe natura extranea, seu non unita Divina, de qua se solerat in trist. de Incarn. Quare, etiam natura, seu essentia Divina, si non tantum unita, sed etiam realiter identificata forma, seu qualiforma, denominata generantem, scilicet generatio activa, tamen deficit ipsi capacitas ad hanc denominationem, quæ stat in eo, quod generans sit realiter distinctus a generato, sive quod non sit Filius.

Ut enim rectè ait Ulloa in log. major. disp. 1. c. 2. n. 47. unus ex cardinibus hujus mysterii est, necessario intercedere distinctionem realiter inter principium producens, & productum atque essentia Divina non est realiter distincta à productu, seu generato, sive est Filius: quare non deficit ei aliquid positivum, ad eam denominationem requiritur; sed tantum aliquid negativum, scilicet negatio prædicati Filii: adeoque non sequitur, quod aliquid positivum prædicatum sit in Divinis, quod non realiter identificetur cum natura. In forma disting. ma. debet concretum involvere aliquid negativum, quod in essentia non datur, om. ma. aliquid positivum, neg. ma. & om. mi. disting. conseq. debet admitti in Divinis aliquid prædicatum negativum, quod non datur in essentia. conc. conseq. debet admitti aliquid prædicatum positiuum, neg. conseq. Quod autem Persona habeat aliquam negationem, quam non habet natura, innegabile est. Tandem essentia Divina ad minimum, quidquid est in Divinis, habet substantiæ, sive adjectivæ.

791. Ob. 6. Si inter naturam, & Filium verificantur contradictria, tunc Filius est verè realiter productus, natura non est verè realiter productus: sed hoc ratione realiter distinguuntur: quod est contra fidem: ergo illæ contradictria non verificantur. prob. mi. Producens, & productum in Divinis realiter distinguuntur: sed productum, & non productum magis opponuntur, quām producens, & productum: ergo multo magis debent realiter distinguuntur, & non productum. Confir. Ideo producens realiter distinguuntur à producto; quia producens non potest esse productus; neque enim potest produci à seipso, neque ab eo, quem producit: & hinc necessariò est non productus: sed etiam productum non potest esse non productum: ergo etiam productum realiter distinguuntur à non productu: ergo, si verè in sensu reali ista contradictria verificantur de essentia, & Filio, etiam deberent realiter inter se distinguiri Filius, & essentia: quod est contra fidem: ergo. Ref. neg. mi. ad prob. neg. mi. saltet sumptum de producente Divino; quia hic necessariò est non productus. Quamvis autem in creaturis possit item esse productum, & producens (intellige, quod possit esse producens respectu aitius) quin idem simul possit esse productum, & non productum, & sic ista videantur magis inter se distinguiri: tamen, cum in creatis nihil sit necessariò non productum, & nihil necessariò distinguuntur pro semper à producto: in Divinis autem producens si necessariò non productus, & necessariò pro semper distinguuntur à producto, hinc magis distinguuntur in Divinis producens, & productus, quām in creatis productum, & non productum.

Dices. Saltem ista sunt æqualiter opposita. ergo debent esse æqualiter distincta. Ref. om. ant. neg. conseq. De hac re agit Ulloa in log. mai. disp. 1. c. 2. n. 65. & seq. aliquæ distinctionem virtualem ex principiis fidei deduci: & ex iisdem etiam debet desumti, ad quæ prædicta se extendat, ad quæ non, cum ergo ex fide habeamus, producens, & productum, seu Patrem, & Filium realiter distinguiri, debemus dicere, ad ea prædicta distinctionem virtualem se non extenderes: cum iterum ex fide habeamus, naturam non productam, & Filium productum, realiter identificari, debemus dicere, ad hæc prædicta se extenderes distinctionem virtualem.

792. Ad confir. dist. mi. productum non potest esse id, quod est quomodoconque non productum. neg. mi. non potest esse id, quod non est productum, & non producens, & non productum. conc. mi. & neg. utramque conseq. Productum non distinguuntur in Divinis ab omni non productu, ut est fide certum; quia Filius non distinguuntur realiter ab essentia: sed tantum distinguuntur ab aliquo certa specie non productu, hoc est, ab illo non productu, quod simul est producens. Quamnam autem prædicta contradictria in Divinis inferantur distinctionem realem, quamnam tantum virtualem, non potest desumti ex lumine naturali solo; quia hoc caligat ad illa mysteria: sed debet desumti ex lumine naturali, ut illustrato per principia fidei; hæc autem nobis per suam illustrationem monstrant, quod producens, & productum, in Divinis dicant distinctionem realem, non verè productum, & non productum, quamvis videantur æqualem haberet oppositio nem.

Jam, alia prædicta sint contradictria: illæ abolutæ talia: an tantum conditionatæ, seu illative talia: vel omnino nulla, debet, ut ait Ulloa in log. maj. disp. 1. c. 2. n. 51. desumti ex legitima terminorum expositione, juxta communem

nem acceptiōnē, & usum, ex quo desumendum, quānam intelligatur forma concreta. Difficilissimum autem, vel omnino non potest probari, quod aliqua contradictionē predicatorum sit major, quam altera; quia tandem omnis oppositio, & contradictionē, reducitur ad esse, & non esse. Quamvis autem etiam probaretur, una esse major, quam altera, tamen fides adhuc quieferet, & dicere, quod una, quamquam fortè apparet major, tantum exigit distinctionē virtutis, altera realis. Si dicas, sic respondere esse confugere ad latibula, & mysteriorum sacraria. Resp. istud non est in hac materia absurdum; cūm veritas, seu cognitio nature distinctionis virtutis, utrākū in log. mai. disp. 1. c. 2. n. 69. lateat in lacrāno fidei, ibique quāri debeat.

793. Ob. 7. Quelibet Persona est totum id, quod est in DEO: ergo non potest differre in aliquo predicato ab essentiā. antec. prob. Sic SS. PP. pafsum loquuntur: & S. Bernardus epif. 190. ad Innocentium Papam cap. 2. sic ait: Totum nempē est Pater, quod Pater, & Filius, & Spiritus S. totum Filius, quod ipse, & Pater, & Spiritus S. totum Spiritus S. quod ipse, & Pater, & Filius. ergo. Resp. dicit. ant. quelibet Persona est totum id, quod est in DEO essentiā, conc. ant. est totum id, quod est in DEO personale. subdit, est totum id formaliter, ita, ut una Persona sit formaliter altera, neg. ant. (hoc enim est clare falsum) est totum id eminenter, vel aequivalenter, conc. ant. & neg. conseq. ad prob. disting. ant. ut supra. S. Bernardus loc. cit. manifeste, & fuse loquitur de essentiā, vel substantia DEI, quam ait omnibus communem: agitque contra Petrum Abailardum, quem, ait, negare, Spiritum S. esse de Paris, & Filiū substantia: & statim post verba objecta sic ait: Nec enim verum, summōque bonum, quod sunt, inter se particulatim dividant, quantum ne participaliter id possident, sed hoc ipsum essentiāliter sunt: & mox ultēris distinctionem Personarum sine praedictio unitatis affirmat. Quando autem idem S. Pater l. 5. ad Eugen. c. 8. ait, Personarum proprietates non aliud esse, quam Personas, ipsa scilicet non aliud, quam unum DEUM esse, iterum (ut manifestum est legendi contextum) plus non vult, quam omnes Personas esse realiter identificatas cum Divinitate, quamvis inter se realiter distinguantur, & numerus faciant: que fuse ibi deducit.

794. Ob. 8. Propositiones: Essentia est Filius: Pater non est Filius: possunt exponi, quin verificantur contradictionē: ergo nostra probatio est nulla. antec. prob. Prima propoſitio ſe potest exponi: Datur in DEO identitas, qua Verbo communicatur cumulus omniū perfectionum abſolutarum, & tota ratio boni ſimpliciter infiniti: Secunda propoſitio autem ſic: Pater, quā priece Pater est, non est Filius quā Filius: haec propoſitiones non habent predicata contradictionē: ergo. Conſir. Ut hæc ſecondi propoſitio negativa verificantur, debet aliquid ostendi, quod dicatur non dari: & quod revera non detur: ſed hoc non potest esse Persona Filiū, quia revera datur: ergo debet esse aliquid aliud, ſcilicet Chimera identitas, quia daretur inter Patrem quā Patrem, & Filiū quā Filiū: ergo.

rei,

Resp. neg. ant. ad prob. nego, poſſe dari hanc explicationem prima propoſitionis; quia illa non tantum significat, quod essentia communiceat omne bonum Filiationi, ſed etiam quod Filiatio ſe communiceat eſſentiā: adeoque deberet addi: Et viceſtū cumulo omniū perfectionum abſolutarum communicatur formaliter Filatio. Resp. 2. pro nunc omnia prima propoſitionis explicatio-ne, neq; explicationem ſecunda:

Vel enim tantum intelligitur Pater quā Pater, hoc eſt, ut ſubſtantia certi noſtro concepiū, non eſt Filius quā Filius, hoc eſt, non eſt ſubſtantia alteri noſtro concepiū, diverso modo eum repreſentanti: & nullo modo eſt ſenſus ab Ecclesi intenſus in illa propoſitione: Pater non eſt Filius; quia antecedenter ad omnem operationem intellectus, Pater non eſt Filius: & eſſentiā communicatur: Paternitas non communiceat. Certe negare, illas propoſitiones eſt velras, antecedenter ad operationem intellectus, vide-unt non poſſe conciliari cum propoſitionibus fidei: nam ſic evacuari totum myſterium SS. Trinitatis, ut pater ex dictis num. 782.

Vel intelligitur: Pater quā Pater à parte rei: at quid eſt discriminis a parte rei inter Patrem quā Patrem, & Filiū quā Filiū? Saltem erit hoc, quod Paternitas, & Filatio ſint realiter diſtincta. Bene: ergo ſunt illa predicata contradictionē. Eſſentiā eſt Filius, vel Filatio: Paternitas non eſt Filius, vel Filatio: rediue totum argumentum. Ad confirm. diſt. ma. debet aliquid ostendi, quod non detur, hoc eſt, non exiſtit in reum natura, neg. ma. quod non detur in Patre, vel Paternitate, conc. ma. & diſt. ſic mi. neg. conseq. Sic, quando dico: Petrus non eſt Paulus non nego Paulum exiſtere, neque etiam neceſſe eſt Paulus non exiſtere: ſed tantum neceſſe eſt, eum non inſelle Petro, vide etiam n. 781.

795. Dices 1. Propoſitio: Pater non eſt Filius: tantum ſignificat: Non datur inter Patrem, & Filiū tanta identitas, ut admiratur ipſius vera oppoſitio generantis, ac geniti. Resp. neg. illat. ſicut enim omittetur, aliquo modo aequivalente has propoſitiones, vel faltem unam ex altera inſertis, tamen formaliter non idem ſonat; nam nonidentitas, ſed Filius ipſe eſt predicatum iſtum propoſitionum, ut observat bene Ulloa in log. mai. disp. 1. c. 2. n. 92. (ubi loco termini identitas ponit terminum communicatio, quia hinc ſynonima ſunt) alia neque rationale eſt predicatum in hiſ propoſitionibus: Homo eſt rationalis: Equus non eſt rationalis: contra communis. Dein, etiam si omittetur illa explicatione propoſitionis, deberet ab adverſariis tamen admitti etiam hæc propoſitio: Datur inter eſſentiā, & Filiū, tanta identitas, ut admiratur ipſi, vel non detur inter ipſos, vera oppoſitio generantis. & geniti: at hæc ipſa oppoſitio, denominans Patrem non identificatum, ſed oppoſitum genito: eſſentiā autem identificatum, & non oppoſitum genito, infert predicata contradictionē, ex dictis n. 777. & 778.

Dices 2. Propoſitio: Pater non eſt Filius: vel eſt copulativa, ut ſenſus ſit: Pater non eſt natura, & Filiatio: vel eſt diſjunctiva, ut ſenſus ſit: Pater, vel non eſt natura, vel non eſt Filiatio: in utroque ſenſu eſt falsa: ergo non eſt a parte

rei, ſed tantum in ſenſu formaliter vera. Conſir.

1. Pater, & Filius communiceant ſibi omnia predicata: ergo non dantur contradictionē. Conſir.
2. Filius etiam poſſet predicari de Patre in recto; nam vera eſt hæc propoſitio: Pater eſt id, quod eſt Filius: ergo propoſitio prior eſt tantum in ſenſu formaliter vera.

Resp. neg. ma. quia propoſitio illa, nec eſt diſjunctiva, nec ſtricte copulativa; non enim ſupponit diſtributivum, ut ſenſus ſit: Pater nec eſt natura, nec eſt Filiatio: ſed eſt proprie collectiva: ut ſenſus ſit: Pater non eſt natura, & Filiatio ſimilis, quia propoſitio eſt veritatis. Ad 1. conſir. diſt. ant. communiceant ſibi omnia predicata abſoluta. om. ant. quia melius dicereſtur, quod Pater communiceat omnia Filio per generationem, communiceat omnia predicata etiam relativa, neg. ant. & conseq. Ceterè Didymus Alexandrinus l. 2. de Spiritu S. longe poſt medium. Paternitatem exprefſe excepit. Ad 2. conſir. neg. ant. Filius non poſſet predicari in recto de Patre; quia non poſſet dici: Pater eſt Filius, vel Filiatio: ſed tantum poſſet de Patre predicari aliquid realiter identificatum cum Filio, ſed tamen virtualiter diſtinguit ab eodem: quia ipſa virtualis diſtinctio ſecundum ſert diſtinctionem realem Filiū a Patre, & afferit predicata contradictionē inter hos duos. vide n. 762. ubi dictum, talem predicationem: Pater eſt id &c. non ſufficiere in Divinis ad identitatem.

796. Ob. 9. Diſtinctio virtualis inter eſſentiā, & Paternitatem, ideo admittetur; quia de una negatur aliquid, quod de altera affirma-tur: ſed hoc totum falſi poſſet per diſtinctionem purę formalem: ergo. prob. mi. Etiam diſtinctio purę formalis exigit affirmationem, & negationem ejusdem de eodem: ergo. Conſir. Poſſet dici, natum in Divinis ſe habere per modum ſpeciei, Personas vero per modum in- diuiduorum: ſicut natura humana eſt species, & Petrus, ac Paulus ſunt individua: ſed inter ſpeciem, & individua datur diſtinctio purę formalis: ergo. prob. mi. Aliquid SS. PP. apud Ruiz de SS. Trinitate diſp. 22. ſect. 1. ita loquuntur: ergo. Resp. diſt. ma. admittetur illa diſtinctio: quia negatur aliquid immediatē, & direc- tō in ſeipſo. conc. ma. quia tantum negatur aliquid reflexē in conceptibus, vel qui tantum negantur diversi concepiſus. neg. ma. & diſt. ſic mi. neg. conseq. ad prob. diſt. eodem mo- do, ant. & neg. conseq.

Ad confirm. neg. ma. hac ratione non eſt amplius ullum myſterium SS. Trinitatis, contra unanimē fidem ſenſum, ad prob. fateor, quod aliqui Patres videantur alicubi ita loqui: ſed ibi poſſimū volunt probare, quod Verbum, quamvis a Patre genitum, non ſit minoris perfectionis, quam Pater: ſicut quando dicunt, DEUM non eſt ſingularem, agunt maximē contra Sabellianos, adſtruenteſ singulatitatem Personā unius in DEO. Ceterū iudicem Patres apud eundem Ruiz cit. diſp. ſect. 3. clare adſtruunt unitatem individuū naturae Divine: & in Concilio Florentino ſect. 18. Joannes Theologus ſic loquitur de Divina Natura: Que cīna una numero ſit, idcirco non eā ratione communis dicitur eſſe, qua eſt humanitas: ſed rationem tan- tum habet communis, quatenus communicabilis eſt.

ARTICULUS V.

Solvuntur reliqua Objectiones.

797. Ob. 10. Diſtinctio virtualis non

poſſet admitti ſin proceſſu in finitum predicatorum: hunc nemo admittit: ergo. prob. ma. Ideo hoc predicatum communicabile pluribus diſtinguit virtualiter ab eſſentiā: quia ex una parte realiter identificatur, cum eſſentiā: ex altera parte eſt negabile de Paternitate, de qua non eſt ne- gabilis eſſentiā: ſed rurſus hoc predicatum negabile de Paternitate deberet virtualiter diſtingui ab eſſe communicabile: ſed quia communicabile affirmatur de eſſentiā, non item negabile: & ſic in infinitum: ergo. Resp. neg. ma. ad prob. in primis hoc predicatum communicabile, neutraliſer accepit, non eſt negabile de Paternitate: præſertim, ſi ſit ſubiectum propoſitionis: quia verum eſt: Communicabile eſt Paternitas; hinc poſſet negari ſuppoſitum. Secundo, ex do- ctrina Ulloa relata n. 777. illa predicata, eſſe communicabile, non eſſe communicabile, eſſe nega- bile, non eſſe negabile, non ſunt abſolute contradic- toria; quia non intelliguntur eadem communicabilitas, vel negabilitas, in utraque propoſitione, dicitur, numero eſt obſervatum. Unde ne- go ma. hoc enim predicatum non eſt negabile, ſaltem in abſtracto metaphysico, de Paternitate, ſed tantum aliud Chimericum, ſcilicet communica- bilitas Paternitatis, verbo: quando dicitur: Eſſentiā eſt communicabile, adjectivum communica- bilis pro recto habet ipſam eſſentiā, ſaltem implicite: quia ſignificat: eſt id, quod eſt com- municabile: per hoc id autem in hac propoſitione non intelligitur eſſentiā: quando autem dicitur: Paternitas eſt communicabilis, adjectivum communica- bilis pro recto habet Paternitatem, ex ea- dem ratione, & communis accepione; ſi enim intelligeretur idem rectum, quod fuit in priori propoſitione, tunc hæc propoſitio eſt vera: nam ſignificat: Paternitas eſt eſſentiā communica- bilis: quod eſt veriſimum. Hinc illud pre- dicatum non diſtinguit virtualiter ab eſſentiā, ſed ſupponit diſtinctionem virtueliter ab eſſentiā, & Paternitatis, propter Filiationem realiter diſtinguit a Patre, & tamen realiter identificatam cum eſſentiā.

798. Dices 1. De ipſa Filiatione redit argumen- tum; nam hæc, ut virtualiter diſtinguit, debet habere predicatum, quod realiter iterum eſt identificatum cum eſſentiā, & virtualiter ab ea- dem diſtinguit, de quo iterum redit quaſtio. Resp. Filiationem non habere predicatum poſſit, quod natura, vel eſſentiā, non habeat, fal- tem realiter in abſtracto metaphysico: ſed habere negationem aliejuſ predicati, ſcilicet Paternitatis, qua eſt realiter identificata cum natura, & virtualiter diſtinguit: quia Paternitas etiam habeat negationem predicati, ſcilicet Filiationis, Verbo: Pater eſt virtualiter diſtinguit a natura; quia non eſt Filius: & Filius eſt virtualiter diſtinguit; quia non eſt Pater; nec in eo, quod ſibi mutuo ſint ratio diſtinctorum virtualium a natura, eſt ullum in- conveniens.

A 2.3 Dices

Dices 2. Sunt tamen prædicta contradictria *communicabile*, non *communicabile*, falem conditionatè talia, & fundant distinctionem virtualem, ex definitione datanum. 767. item *communicabile pluribus falem* non potest prædicari in *concreto*, seu adjectivè de Paternitate ex num. 777. Et 778. ergo debet habere aliquid constitutum, quod realiter identificatur natura, & virtualiter ab ea distinguitur. Resp. om. interim conseq. & ostendo tale prædicatum absque processu in infinitum ; habet enim essentia prædicata Fili, & Spiritus S. quæ Pater non habet : quæque sunt ratio mutua distinctionis virtualem nature à Personis : atque in his sicutur processus : & quæcumque tandem exiguntur prædicata, communicabile, negabile &c. eorum qualicunque distinctio, ratione hujus mysterii, reducitur ad hoc, quod natura possit dici Pater, & Filius, & Spiritus S. non autem illi possint prædicari omnes de quavis Persona.

799. Ob. 11. argumentum hoc transference a mysterio SS. Trinitatis ad mylterium libertatis Divinæ. Absolutè antecedenter necessarium, est virtualiter distinctum ab essentia, eo quod possit prædicari de essentia, non autem de terminatio contingentia, realiter identificata : ergo debet esse prædicatum aliquod affirmabile de absolutè necessario, non autem de essentia : & sic ulterius. R. t. ut suprà, neg. ant. Falsum est, quod absolutè antecedenter necessarium neutraliter non possit prædicari de terminatio- ne ; nam verum est : *Absolutè antecedenter necessarium est terminatio contingens* : item : *Terminatio contingens est absolutè antecedenter necessarium* : hoc est, est id, quod est absolutè antecedenter necessarium ; vel est absoluta antecedenter necessaria essentia : vel est essentia absolutè necessaria (nam in propositione : *Essentia est absolute necessaria* : adiectivè vel in recto significat essentiam, vel in obliquo non necessitatem quam- cumque, sed necessitatem essentia : quamvis non possit concretive, seu adjectivè dici : *Terminatio contingens est absolute antecedenter nec- cessaria*).

Si urges argumentum in his propositionibus : *Essentia est absolute antecedenter necessaria* : *Terminatio non est absolute antecedenter necessaria* ? Resp. iterum ex doctrina Ulloa, has propositiones non esse absolutè contradictoriae ; quia in prioris propositionis prædicato intelligitur antecedens necessitas essentia : in prædicato vero secunda propositionis intelligitur necessitas antecedens terminatio. vide n. 777. Et 778. nam falsum esset dicere : *Terminatio contingens non est absolute antecedens necessitas essentia*. Si insites : Ita propositiones sunt taliter conditionatae contradictrio : ergo adhuc redi argumen- tum. Resp. neg. conseq. quia hoc ipso nihil affirmitur de uno, quod negatur de altero ; sed tantum negatur aliquid aliud distinctum ab es- sentia, & terminatio, scilicet absolute necessitas terminatio in seipso, seu ratione fui : quod tamen ipsum potest sufficere ad distinctionem virtualem, ut diximus numeris modo citatis.

Hinc Ulloa in logica maiore disp. 1. c. 2. à n. 72. & iterum à n. 87. suscit contendit, ad distinctionem virtualem non requiri distinctionem

realem in tertio, neque immediatam disconvenientiam in aliquo prædicato : sed sufficere mediariam, quam n. 87. assert tunc dari, quando prædicatum, verè affirmatum de uno, distinguatur realiter à prædicato negato de altero, ita tamen, si non posset distinguiri, nisi darentur distinctionis virtualem : talia prædicata sunt *absoluta necessitas essentia*, *absolute necessitas terminatio*.

800. Si petas : quare ergo non possit in *concreto* prædicari, & dici terminatio *absolute necessaria*. Resp. conformiter ad dicta n. 789. hac propositione simpliciter prolat, ex communione acceptio, itenque ex dictis n. 777. Et 778. significat, quod ipsa terminatio in ratione terminatio- nis sit necessaria : sive, quod detur *absolute necessitas terminatio* ipsius terminatio- nis de talis : quod tamen est falsum ; quia haec necessitas est Chimera : unde non datur forma requisita ad hanc denominationem : sicut tamen datur forma re- quisita ad denominandam essentiam *absolute necessaria* ; quia datur *absolute necessitas es- sentia* : & sic ulterius. R. t. ut suprà, neg. ant. Falsum est, quod absolutè antecedenter necessarium neutraliter non possit prædicari de terminatio- ne ; nam verum est : *Absolutè antecedenter necessarium est terminatio contingens* : item : *Terminatio contingens est absolutè antecedenter necessarium* : hoc est, est id, quod est absolutè antecedenter necessarium ; vel est absoluta antecedenter necessaria essentia : vel est essentia absolutè necessaria (nam in propositione : *Essentia est absolute necessaria* : adiectivè vel in recto significat essentiam, vel in obliquo non necessitatem quam- cumque, sed necessitatem essentia : quamvis non possit concretive, seu adjectivè dici : *Terminatio contingens est absolute antecedenter nec- cessaria*).

Si tamen quis vellet, defectum capacitatibus in subjecto posse refundi in prædicatum possibi- le, sive in possibiliter alicujus prædicati, poten- tis excludere voluntionem, non autem poten- tis excludere essentiam, adeoque afferat, capaci- tam, ad denominandam essentiam *absolute necessaria*, dicere etiam negationem, seu poten- tis impossibilitatem prædicati, excludentis es- sentiam : econtra capacitatem, ad denominandam terminacionem contingentem, dicere possibiliter prædicati, excludentis voluntionem : talis debe- ret admittere (quod forte alicui durum videbitur) denominationem necessarii non esse adequate DEO intrinsecam : sed formaliter, & non tan- tum arguitivè, dicere aliquid negativum exten- secum, nempe impossibilitatem Chimera, seu prædicati excludentis essentiam Divinam (de pos- sibilitate voluntis abstractos quia disputati pos- set, an possit DEO dici extrinsecam, de quo vide num. 522. Et 525.) unde forte prior responsio in hoc capitulo est expeditior.

Hoc

Hoc tamen addo, eos etiam, qui non ad- mittunt distinctionem virtualem sine distinctione reali in tertio (de quo vide Gormaz de DEO n. 129. Et seq) afferere, quod non debeat dari rea- lis distinctione in tertio actu existente : sed suffi- cere, si detur in tertio possibili, seu præcinc- dente à reali existentia, & possibilite : & hinc illi dicunt, essentiam Divinam, & voluntatem con- tingentem, distinguiri realiter in nolitione, & in- ter voluntem, & nolitionem, illam existen- tem, hanc verò possibilem, dari distinctionem impeditis, & impediti : quod non sit minor, quam producent, & producunt, attamen non exigit terminos coexistere, eo ipso, quod unus sit impeditus : quos tamen terminos coexistere exigit distinctione, vel oppositio producentis, & produci : cùm producent, & producunt nec- essari semel, & in Divinis semper coexistant.

801. Ob. 12. Potest dici, quod detur inter essentiam, & Paternitatem distinctione aliqua inadæquata realis : ergo non debet admitti virtualis. Resp. quaremodo, quid intelligatur per distinctionem inadæquatam : certè non distinc- tio pars à parte ; quia in DEO non dan- tur partes : ergo tantum intelligitur talis distinc- tio, vi cuius unum prædicatum, realiter identifi- catum essentia, tamen non realiter identificatur Paternitati, e.g. Filiatio : sed hæc non est distinc- tio realis essentia à Paternitate, sed tantum est distinctione realis Filiationis à Paternitate : que Filiatio, si intelligatur ut præcisus ab essentia, est realiter adæquata distinctione à Paternitate. Unde nulla datur distinctione realis, falem immediata, in- ter Paternitatem, & essentiam, sed ad summum datur mediatam aliquam in tertio, eaque adæquata. Dein ex hac ipsa (ut adverbi vocant) inadæquata distinctione essentia à Paternitate, se- quitur distinctione, ut modo explicatum, adæ- quata Paternitatis, & Filiationis, ex qua oritur distinctione virtualem inter essentiam, & Personas.

802. Ob. 13. Ita propositiones : *Tota essentia Patri identificatur cum Filio*; *Tota essentia Patri non identificatur cum Filio totaliter* : non ha- bent prædicata contradictria : ergo non veri- ficantur prædicata contradictria, neque inter ipsas Personas, multò minus inter essentiam, & Personas. prob. ant. Non sive contradictria prædicata in his propositionibus : *Tota anima hominis non est in pede* ; *Tota anima hominis non est in pede totaliter* : ergo neque in prioribus. prob. etiam conseq. Tantum verificantur dicta illa propositiones ; nam Filius habet quidem totam es- sentiam Patris, fed non totaliter ; quia essentia etiam est Paternitas, quam Filius non habet. Resp. neg. ant. ad prob. neg. conseq. Ita termini *totaliter*, non habent locum in expositione hujus mysterii ; alias non magis ineffabile, vel supra captum esset hoc mysterium, quām unio totius animæ simul cum capite, & simul cum pede : quia tamen unionem quilibet facilè capit. Et quamvis forte exis- tentiam animæ totius, simul in pluribus membris realiter distinguit, attamen unius, non capit homo sensibus immersus, tamen facilè capit naturaliter quivis Angelus, qui tamen non capit naturaliter.

Hinc Ulloa in logica maiore disp. 1. c. 2. à n. 72. & iterum à n. 87. suscit contendit, ad distinctionem virtualem non requiri distinctionem

naturæ, utpote virtualiter distincta ab essentia, est suo modo, ut ita loquer, extra totalitatem es- sentia, prout hæc identificatur cum Filiatione.

803. Ob. 14. Distinctione virtualis deberet fundari in infinite perfectionis Divinæ : sed in hac non potest fundari : ergo, prob. mi. Infini- tas illa non potest esse causa, cur aliqua perfec- tio negetur de infinite perfecto : arqui, si fundatur in ea distinctione virtualis, deberet esse causa, cur de Paternitate, infinite perfecta, ne- gatur Filiatio, quæ est perfectio : ergo, Resp. 1. Ita quoque debent solvere adverbi, qui uti- que etiam admittunt, distinctionem realem in- ter Personas fundari in infinita perfectione ; si ergo potest infinite perfectio esse causa, cur ab infinite perfecto possit realiter distinguiri perfe- catio, poterit etiam esse causa, quod eadem de illo negatur. Resp. 2. neg. mi. ad prob. (om. interim, quod falsum est, Filiationem, aut Paternitatem, ut distinctiones ab essentia, esse perfectiones) neg. mi. quia ex fide habemus, Patrem, licet infinite perfectum, tamen realiter non habere Filiationem. Ex quo tamen non sequitur, cum esse imperfec- tum, etiam tantum negativè ; quia, quamvis non habeat Filiationem formaliter, habet tamen vel equivalenter, vel, ut alii ajunt, eminenter ; quia habet essentiam infinitam, quæ est realiter identificata etiam Filiatione.

804. Ob. 15. Contradictria prædicata non possunt habere identitatem inter se : ergo non possunt convenire eidem realiter ente. Confir. Contradictria excludit omnem identitatem : ergo, ubi datur aliqua identitas, felices realis, non potest dari contradictria, prob. ant. Tantum ita duo termini contradictori oppo- nutur *aliquis, nullus* : ergo etiam tantum ita : *aliqua identitas, nulla identitas* : ergo ubi datur aliqua identitas, non potest dari contradictria, seu nulla identitas : Resp. disting. ant. contradictria non possunt habere identitatem immediata- tam inter se. om. ant. mediatam in tertio. neg. ant. & conseq. quia in eodem realiter ente po- test dari tertium, virtualiter distinctum. Ad confir. disting. ant. contradictria excludit omnem identitatem immediatam. om. ant. mediatam. neg. ant. & conseq. ad prob. dist. 1. conf. tan- tum contradictriorum opponuntur aliqua identitas, & nulla identitas ejusdem rationis, conc. diver- se rationis. neg. 1. conf. & neg. suppositum ultimi consequentis, quod scilicet qualibet prædicata contradictria tam universalem oppositionem inferant, ut excludatur omnis identitas ; nam in Divinis quadam prædicata contradi- catoria tantum afferunt oppositionem aliquam minorem, qua excludatur tantum identitas imme- diata, vel virtualis. Sic etiam, licet sint contradictriorum termini *aliquis homo, nullus homo* : tamen non omnis contradictria inter homines excludit omnem hominem : e.g. *Petrus, non Petrus* : non excludit identitatem cum Paulo.

805. Ob. 16. Quando dicimus, verificanti contradictria de codem ente, identificato cum duobus realiter distinctis, vel volumus tantum, quod verificantur de illis duobus realiter distinctis, vel de eodem ente indivisibili : neutrum potest dici : ergo, prob. mi. Non potest dici primum ; quia sic non verificantur de vir- tualiter distincto, sed tantum de realiter distin- ctis.

etis: non secundum; quia sic verificarentur de eodem realiter, & virtualiter indivisibili ente, quod nec nos admittimus. Confirm. Essentia Divina, & Paternitas sunt una simplicissima entitas: ergo non possunt de iis verificari contradic̄toria. Resp. neg. mi. & dico secundum, ad prob. neg. ill. nom de eodem, etiam virtualiter indivisibili, sed tantum de realiter indivisibili, & virtualiter multiplici (quale est complexum ex natura, & Paternitate) verificantur contradictiones.

Ad confirm. neg. conseq. haec enim entitas simul est virtualitas multiplex: unde de ipsa essentia, non quidem virtualiter, sed tamen realiter accepta, sive de ipsa, & predicato, realiter ipsi identificato, e. g. Patre, possunt verificari predicationes contradictoriae. Dices: ergo eadem natura identificatur cum esse Patrem, & non esse Patrem: hoc clare implicant: ergo. Resp. dist. ma. ita, ut natura identificatur cum Patre, & formaliter ejus negatione, neg. ma. cum negatione tantum radicali, hoc est, cum aliquo positivo, à Patre distincto, conc. ma. & dist. sic minore, neg. conseqwent. Quando autem dicitur, non posse dari simul, esse & non esse, intelliguntur formale ejusdem rei; quia non est radicale, seu aliquid non identifiable cum altero, datur in quovis realiter ab altero distincto.

go non verificantur contradictionia, nisi tantum formalia, prob. ant. Filio non identifiable essentia, nisi ut praefixa a ceteris Personalitatibus: ergo natura, ut identificata Filio, involvit praeconditionem formalern, ant. prob. Filio non identifiable natura, ut involvens reliquias duas Personalitates: ergo. Resp. neg. ant. prob. neg. ant. quia utique antecedenter ad omnem operationem, seu praeconditionem intellectus, essentia Divina realiter identificatur cum Filiatione, ad prob. quid intelligitur per illud ut involvens? non enim essentia involvit Personalitates ut partes, vel constitutiva; quia essentia non constituit ex Personis: ergo tantum intelligi potest ut identificata.

Jam istud, ut identificata: si facit sensum formalem istum, ut significetur, quod identitas cum

806. Ob. 17. Juxta nos vera essent iste propositiones: *Paternitas non est virtualiter DEUS*: *Paternitas est virtualiter Chimera*: sed hoc nequit admitti: ergo, prob. ma. quod primam propositionem: Hæc propositio est vera: *Paternitas non est virtualiter Divinitas*: ergo etiam illa prior, prob. etiam ma. quod secundam propositionem: *Virtualis distinzione aequivalens reali*: ergo vera est hæc propositio: *Paternitas aequivalenter est realiter distincta abessentia Divina*: aqui Paternitatem esse realiter distinctam ab essentia est esse Chimaram: ergo Paternitas est aequivalenter, vel virtualiter Chimera. Resp. neg. ma. quod secundum, & probabiliter etiam quod primam propositionem.

807. Ob. 18. Ibi propositio: *Pater non est Filius*: ideo juxta nos est vera in sensu reali; quia Pater non est omne, quod est Filius: sed etiam non est omne id, quod est essentia: ergo

Prima enim propositio videtur habere hunc sensum: *Subsistens Patris non est virtualiter subsistens terminatus naturam Divinam*: quod falso est; quia subsistens Patris est realiter, & virtualiter secum identificata, ad prob. conc. ant. neg. conseq. nam, ut jadidictum, terminus *DEUS*, quando prædicatur de Patre, vel Paternitate, videatur in recto dicere subsistens Patris; quia sicut ex num. 741. nomen *DEUS* per ad junctionem prædicati determinatum ad certam Personam, ita etiam per adjectionem subiecti videtur ad eandem determinari. Si tamen efficiaciter probares, per nomen *DEUS* hic tantum intelligi Divinitatem cum subsistens ab solua, de qua num. 733. tunc Paternitas distinguatur virtualiter, nec fore absurdum dicere, quod Paternitas non sit virtualiter *DEUS*, sicut pon est virtualiter Divinitas.

etiam non in omnino id, quod etiam estens: ergo etiam vera effet propositio: *Pater non est essentia* quod est omnino falsum. Resp. dist. mai. tanum ideo est vera, neg. ma. ex alia etiam ratione. conc. ma. & om. mi. neg. conseq. & paritatem. Propositio affirmativa: *Pater est Filius*; ex communis acceptione Conciliorum, Patrum, & Theologorum, est suo modo collectiva, & significat identificari Patri, non tantum naturam, seu essentiam Filii, sed omnia, quæ identificantur Filio, & præcipue Filiationem ipsam; quia haec venit in recto prædicati: unde est falsa: con querenter contradictionis ejus est vera, scilicet: *Pater non est Filius*, ut dictum n.79. Ubi obiter noto, licet propositio copulativa contradictionis debet esse disjunctiva, non tandem ideo etiam contradictionem propositionis collectivae debere esse disjunctivam, ut cuicunque consideraveris facile patet: unde obiciunt non posse

Ad probationem secunda propositionis dist. ant. virtualis distinctio aequivalit reali quod aliqua. conc. ant. quoad omnia. neg. ant. & disting. etiam consequens. est vera propositio: Paternitas est aequivalenter realiter distincta in ordine ad aliquam predicatione conc. conseq. in ordine ad omnia. neg. conseq. concedo deinde subsumptum. & neg. conseq. Sic etiam est nul- considerant rache pater: unde obiectio non poterit, propositionem: *Pater non est filius*: non posse esse collectivam, contra quod diximus n. 795. Econtra ista propositione: *Pater est essentia*: ex eadem communis acceptatione non significat, Patri identificari omnia, que sunt realiter identificata essentia: in modo oppositum supponimus omnia Consilia, PP. &c. sed tantum significat, identificari ipsam essentiam, qua venit in recto:

ergo vera est ista propositio , adeoque falsa
eius contradictoria: *Pater non est essentia.*
809. Ob. 20. Si de essentia , & Personis
verificatur prædicta contradictoria , verifica-
buntur etiam aliqua de creaturis: hoc est impos-
sibile: ergo , prob. ma. Dabitur cognitio crea-
tus cognoscens essentiam , & non cognoscens e. g.
Filius : ergo cognoscens idem , & non cognos-
cens idem : item unio hypostatica creata uniet
immediate Filiationem humanitatis : non uniet
immediate naturam : ergo dabitur unio imme-
diate unius , & non immediate unius idem:
ergo &c. Resp. neg. ma. ad prob. dist. ult. conf.
& hæc contradictoriora cadunt in cognitionem , vel
unionem crearam. neg. conseq. cadunt in idem
Divinum. conc. conseq. Cum eadem realiter
entitas DEI virtualiter distincta , se habeat in or-
dine ad certa prædicta contradictoria , quasi
sicut realiter duplex , seu quasi essentia duo , po-
test eadem creatura virtualiter indistincta habe-
re respectum ad unum , & non ad alterum : sicut
eadem unio Petri virtualiter profusa indistincta
habet essentiale respectum ad Petrum , non ad
Paulum , realiter distinctum .* Sic etiam explicari
debet connexio creature cum DEO ut uno , non
verò ut trino , si hæc secunda non detur.

ARTICULUS VI.

An Personalitates Divinae sint perfections virtualiter distinctae ab essentia.

810. Dico. Personalitates Divinas sunt realiter ipsa infinita perfectio distinctas ab essentia. ita S. Thomas, quem teste Gorro. tom. 2. trah. 6. dip. 3. de relat. Divin. n. 132. sequuntur communis Thomisticus, (quibus etiam ipse Goronus consenit n. 132.) & plurimi alii, praesertim antiqui, cum pluribus Recensionibus. Accedit Scotus ex professio quodlibeto 5. sub initium, & fusius art. 2. atque Scotticus, teles Maistro dip. 7. de SS. Trinit. q. 1. n. 1. Ex nosris Molina in 1. p. q. 42. a. 6. dip. 2. ubi ait, esse communiorem Scholasticorum, & plures citat, prae-
sentem ex Thomisticis. Becanus nr. 2. de SS. Trinitate c. 2. q. 6. Ulloa de DEO dip. 2. c. 6. n. 70. & plures alii. Quamvis attem non negem, quod etiam opposita sententia suam habeat magnam autoritatem, tamen, ut milii videtur, tantum non habet, quantum nostra. Supponit etiam hic necessariam terminorum quorundam intelligentias, ut illas sententias possint intelligi. Et hoc est, quod sententia res etiam in hoc accipit substantivit, sed adiectivit, ut significet tres reales (intelligere relationes) & sane se ipsum explicat ibidem dicitur 3. dum ait, per rem se intelligere relationem, in DEO realiter existentem, quia multiplicetur in DEO: verbo: non intelligit per terminum res, in his circumstantia possum, aliquam entitatem, vel perfectionem, quia multiplicetur in DEO. Confir. 1. A Concilio Lateranensi C. Damiani admittitur tantum una quadam summa... res que... est Pater, & Filius & Spiritus S. nec fit illa mentio de pluribus rebus: ergo Concilium tantum agnoscit unam rem, consequenter etiam tantum unam perfectio-
nem.

iam ex n. 99. & 122.
811. Prob. conclus. I. auctoritate SS. Patrum, atque etiam Angelici, qui dicunt, dari in DEO unam tantum bonitatem, magnitudinem, dignitatem, veritatem &c. qui termini sunt convertibiles cum perfectione: & si quævis relatio, vel terminatio contingens ut distincta, & seorsim efficit perfectio distincta à perfectione essentia, eant fane plures.
Dicit SS. Porphyrius, secundum S. Augustinum, quoniam hinc inde utratus terminos relativos. Dein, si possint admitti plures entitatis, res, perfectiones, &c. relativæ, potest ea super adhiberi plures. Dicit iste, utrum

Dicta SS. Patrum sunt sequentia. S. August. l. 5. de Trinit. c. 8. Bonus Pater, bonus Filius, bonus Spiritus Sanctus, nec trius bonus, sed unus est bonus. item l. 7. de Trinitate c. 2. Pater igitur, & Filius unus, & effientia, & una materia. B. Ant. Mon. Theol. Tom. I.

Personalitates, ut distinctæ
B. b.